

İlahi Aşkım Mormenekşem 2

– Ali Özdemir · 09 Ocak 2012

AŞK ATEŞİ

Saçlarını okşayamıyordum. Her teline değdikçe sicim sicim gözyaşı döküyordu. Beyazlaşmış saçlarından dökülen her damla gözyaşı kalbime birer damla siyanür gibi yıkıp geçiyordu.

Başına bağlamış oldukları kırmızı dülbenti hafifçe kaldırdım. Şöyle masum bir buse konurdum. Vücudunda hafif bir serinlik oluştu...

Ah sevdiğim, sana kavuşmak için ömrümü verdim, ömrümü yol ettim...

Her göz kapaklarım açılıp kapandığında gözyaşlarımı dökmek için kaslarımı sıkıyor, gerginlikten içirimdeki liflerin çatır çatır koptuğunu hissediyordum.

Ben senin mor menekşe gözlerine âşık olmuştum.

Kırlangıç'ın tüm mor menekşeleri senin için ağlıyor... Akan gözyaşları sel olmuş, köyümü Seyfe Gölüne çevirmişti.

Menekşeler kıskanırdı seni.

Bize yazmadığı şiirleri, bize göstermediği sevgiyi, bize dökmediği gözyaşlarını bir çift mor menekşeye verdi.

O benim vuslatıma ateş idi.

Yaktığı ateş ağır ağır sönmeye başlıyordu. Köz ateşi gibi...

Ölme sen kurban olduğum...

Kıraç dağlarımın menekşelerini öksüz bırakma. Ben gitti gideli zaten yetimdiler. Sende gidersen öksüz kalırlar.

Menekşelerin seslerini duyar oluyorum.

- Sen bizim babamızsın. Senin yokluğuna alıştık, ama bizi anasız bırakma.
- Onun sayesinde biz dağlardayız.
- Onun sayesinde biz gönüllerdeyiz.
- Onun gözleridir bizim yaşam pınarımız...

Göz göze gelirken ben ondan, o da benden kaçıyordu. Birbirimize söz vermiştik. Ölüm bizi ayıramayacaktı. Azrail kimin karşısında durursa önüne geçip meydan okuyacaktık.

Ellerimde eriyip gidiyordu...

İşaret parmağımı kurumuş, ateşten kavrulmuş dudaklarında gezdirirken, yüreğimi de yakıyordu.

- Allah'ım senden istediğim tek bir dileğim var, o da "mormenekşem" in acısını bana göstermeden canımı al !

Dayanamam, bir gülen gözlerine yedi düveli yakarım. Yakamazsam yıkarım. Taş üstüne taş koymam.

Kurban olduğum n'olur çaresiz çaresiz bakma bana.

Dayanamıyorum...

Havluya çıkıyorum, yanında dökemediğim gözyaşlarını bizim yukarı çeşmenin oluğu gibi, bahar seli gibi döküyordum.

İsyanım sana değil Allah'ım. Affet beni. İsyanım çaresizliğe...

Bir ömür feda ettiğim "mormenekşem"e illet bir hastalık peydah olmuş. Benim ise yüreğimi dağlamaktan başka bir şey gelmiyordu.

Ciğerim parçalanıyor. Döküm ateşi benim yanımda buz kalıbı gibiydi.

Ey güneşi doğudan doğurup batıdan batıran...

Ey ovaları büklüm büklüm büküp dağları yaratan...

Ey milyonlarca canlının, "bana kulluk ediyorlar" diye geçmiş günahlarını affeden...

Ey Er-Rahmân, (Esirgeyici)

Ey Er-Rahîm, (Bağışlayıcı)

Ey El-Gaffâr, (Mağrifeti pek çok)

Ey El-Vehhâb (Her türlü nimeti devamlı bağışlayan)

Ey El-Kerîm, (Lütfu ve keremi çok bol, çok geniş)

Ey Es-Sâmed, (İhtiyaçları ve sıkıntıları gideren tek merci)

Ey El-Evvel, (İlk)

Ey El-Ahir, (Son)

Ey doksan dokuz güzel ismi kendinde toplayan "Esmâü'l-Hüsna"

Bir garip kulundum.

Ellerim sadece senin rızan için, sadece senin için semaya kalkar, sadece sana kulluk eder...

Dileğimi geri çevirme Allah'ım

...

Vuslat- Mor

(Ali Özdemir)

(İLAHİ AŞKIM "mormenekşem" adlı roman dosyamdan alıntı...)